

ECSÉDI ORSOLYA

PARALISTA

MÓRA

ECSÉDI ORSOLYA

EGY: MEGLÁTNAK.
KETTŐ: MEGHALLANAK.
HÁROM: NEM TUDOK
MEGSZÓLALNI.

MÓRA

© Ecsédi Orsolya, 2026

Könyvterv és illusztráció © Ölveti Szabolcs, 2026

© Móra Könyvkiadó, 2026

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

I. RÉSZ

„VAGY HŐSKÉNT HALSZ MEG, VAGY MEGÉRED,
HOGY GONOSZTEVŐ VÁLJON BELŐLED.”

A SÖTÉT LOVAG

I.

OTTHON

Én hősnek születtem.

Hat voltam, amikor megkaptam az első kardomat. A falu kovácsa készítette, edzett acélból, külön nekem. Igaz, nem sokkal később el is veszítettem, amikor az első skollomat vadásztam le. Az ostoba penge beragadt a szörnybe. A skolloknak van egy olyan rossz szokásuk, hogy kővé változnak, amikor kilehelik a lelküket, tudtátok? Én nem tudtam. Szóval könnyen lehet, hogy nem is a kard volt az ostoba, hanem én. Alig nőttem ki a fűből, mégis, honnan kellett volna tudnom?

Manapság nem követnék már el ilyen röhejes hibát. Idősebb vagyok. Tapasztaltabb. És erősebb, sokkal, de sokkal erősebb. A kardom sárkányezüst, az izmaim pedig olyanok, mintha edzett acélból kovácsolta volna őket a teremő Era tenmaga.

Manapság tehát másfajta röhejes hibákat követek el.

Azt például, hogy egyedül jöttem ide. Ez hiba volt, hatalmas, és minden valószínűség szerint végzetes. Farkaszemet nézve a velem szemben terpeszkedő, rothadó kelt tésztából dagasztott, óriás sündisznóra emlékeztető szörnyeteggel, nehezen is tagadhatnám.

Olyan a büze, mint a három hónapig tornácon felejtett tejnek. Kitérek az egyik tüskéje elől, ami egyáltalán nem úgy viselkedik, mint egy tüske. Az ember, kiváltképp, ha az magamfajta, szörnytanilag magasán képzett személy, lándzsaforma, szúró fegyverre számítana. Ez viszont úgy repül, mint a lasszó. Megragadja

a jobb bokámat, és megpróbál közelebb rángatni a gusztustalan masszához.

Megemelem a kardomat, hogy levágjam magamról. Ekkor észlelem, hogy a hátam mögött is mozog valaki. Tudnom kellett volna, persze, hogy nincs egyedül. Az ilyen gigászi példányoknak mindig van kíséretük. Gyengébb, szolgálatra termett teremtmények csatlakoznak hozzájuk, zsákmány és maradék döghús reményében.

Én az utóbbi kategóriába kerülök, ha nem szedem össze magam piszok gyorsan. Megmarkolom a kardomat, és hátrafelé szúrok. Fájdalmas morgás igazolja a gyanúmat. Megpördülök, hogy szembenézzenek a második támadómmal.

Újabb hiba. Abban a pillanatban, amint hátat fordítok a szörny-sűnnek, az megragadja a bal bokámat is, és ellenállhatatlan erővel megrántja. A következő, ami megjelenik a szemem előtt, az a fű, a csodásan zöld, festői gyepek, ami Era termékeny vidékét oly igézően bujává teszi. Ezt gondoltam legalábbis addig, amíg a lábam alatt volt. Most, hogy az orrom alatt, már kevésbé lelkesít a látvány.

Hátralesek a vállam felett. A bűzlő sűn közelebb araszol formátlan testével. Úgy néz ki, mint a kelt tészta. Úgy mozog, mint a kelt tészta. Szóval talán tényleg kelt tészta.

Lehetetlen! Én, a kiválasztott, Era felkent bajnoka, ezer csata hőse, ellenséges étel által legyek legyőzve? Ez a reszketeg takony-csomó biztos nem Slavernek dolgozik! Ahhoz még az ő gyomra sem elég erős, hogy elviselje a szagát, ráadásul...

– Slaver üdvözlését küldi! – gurgulázza a sündisznó.

Huh, király, akkor minden rendben. Nem egy véletlen baleset áldozataként múlok ki, hanem ősellenségem csatlósával harcolva halok hősi halált, ahogyan az meg van írva. Most, egész pontosan. Öt, négy, három, kettő...

Robbanás szakítja félbe a gondolataimat. Kinyitom a szemem, és nagy káprázik a detonáció erejétől, vagy tényleg két tésztaször-

nyet látok. Pislogok, de még mindig ketten vannak: két orrfacsaró szagú, önállóan mozgó, élesztőtől duzzadó ocsmányság.

– Ezzel nem vagyunk előrébb! – vetem oda Argonnak, aki egy tűzvillámmal kettészakította a lényt.

Argon csak vigyorog a szokásos önelégült macskaképevel. Utálok ilyenkor, főleg azért, mert ő is tudja, mire gondolok igazából. Arra, hogy valóban óriási hiba volt idejönnöm. De szerencsére van egy csapatom, ami mindig készen áll, hogy helyrehozza az ostoba hibáimat, és megmentse a szánalmas életemet, amikor éppen hősnék képzelem magam, és szándékosan hagyom őket hátra.

– Hősködünk, kicsi hős? – gúnyolódik Watt, és közben úgy lövöldözi le a sündisznó rusnya szövetségeseit egymás után, hogy egy csepp izzadság sem jelenik meg a homlokán.

Őt is utálok ilyenkor. Az íja kíméletlen, mint Era végítélete, és úgy mozog vele a rohadék, mint egy balett-táncos.

– Miért nem szóltál? – pufog Haiku, hatalmas pörölyével nokedlivé szaggatva a sünszörnyeteg maradványait.

Őt utálok a legjobban. Akkora az a hülye kalapács, hogy megemelni sem kéne tudnia, erre itt pattog vele fel-alá, egyik rémségtől a másikig, mint egy megvadult földieper. A piros hajánál csak az erőszakossága feltűnőbb. Jobban szeret hősködni még nálam is, legyen elég ennyi.

Egyszóval nekem van a legjobb csapatom a világon. Slaver szedett-vedett hordájának esélye sincs ellenünk. Hamarosan minden elcsendesedik a tisztáson, csak a fűvön heverő, változatos fajú hullák emlékeztetnek a csatára. A lombokat szellő járja át, gyengéden rezegnek, mint Era smaragd szempillái.

Argon, Haiku és Watt körbeállnak. Felfénylik a szívük, olyan erővel, mintha tűz égne a mellkasukban. Fényes nappal is látni, átvilágít mindenben, ruhán, páncélon, az arcomon érzem a melegét.

– Ez volt az utolsó alkalom, hogy megmentettük a seggedet! – tisztázza Argon.

Megint vigyorog. Úgy, mint a macska, aki nem elég, hogy megette a kanárit, de sokkal szebben, okosabban és kegyetlenebbül ette meg, mint bárki más.

– Mi van veled, Szil? – kérdezi Haiku. – Miért nem szóltál? Sosem voltál ilyen vakmerő! Jó, igazából voltál, nagyon is, de sohasem ilyen önvészélyesen hígagyú módon!

– Talán úgy érzed, bizonyítanod kell? – vonja össze a szemöldökét Watt. – Történt valami?

A szavai ugyanúgy találnak be, mint a nyílvevői. Halálos pontossággal.

– Semmi – dünnyögöm, kerülve a tekintetüket.

– Kamu – húzza el a száját Haiku.

Az hát. Ők a csapatom, ismernek, mint a saját szutykos, harcban kérgesedett tenyerüket. Nincs senki más Era földjén, vagy ha létezik élet Era határain túl, ott sem, aki jobban ismerne náluk. Ez általában remek érzés, de most pont nem jön jól.

– Rossz álmaim vannak – magyarázom. – Ennyi az egész.

Ez végül is igaz. Majdnem. Attól eltekintve, hogy pontosan tudom: azok nem álmok. Amikor jön az örvény, és elnyel, egy egészen más emberré változom. Egy satnya, szerencsétlen, szolgálatra teremtett lényé. Olyanná, aki nemhogy hősnek nem született, de még kardja sincsen.

Amikor elnyel az örvény, nem álmodom arról a másik helyről, hanem *ott vagyok*. De ezt a csapatomnak nem kell tudnia. Nem is szabad. Ha csak tizedannyira zavarná össze őket, mint engem, akkor sem.

Argon jelentőségteljesen megköszörüli a torkát. Mindjárt mond valami élveboncolóan lényeglátó izét, a mágiahasználók legidegesítőbb szokása szerint, amiből vita kerekedik, és Argonnal vitába szállni reménytelen vállalkozás. Olyan, mint egy skollal szkandezni. Belekezdeni is hülyeség.

– Ne faggassatok! – csattanok fel. – Ki fogom deríteni, mi történik, és meg fogom akadályozni!

– Az álmokat? – kérdezi Watt értetlenül.

– Az álmokat, igen! Ami pedig a bizonyítanivalót illeti... – itt hatásszünetet tartok a megsemmisítő csapás előtt, ahogy Ivor tanította –, senki, ismétlem, senki nem járta annyit a vadont, mint én, még közületek sem, és senki nem ritkította annyit Slaver seregét, mint én! Bizonyítani?! Nemhogy nektek, de magának a teremő Erának sincs mit bizonyítanom!

Az igazság ereje elnémítja őket. Zavartan pislognak egymásra, most ők kerülnek az én tekintetemet. Végül Haiku veszi a bátorságot, hogy megszólaljon. Mondom, imád hősködni.

– Pont ez az, Szil. Hát pont ez az!

Tehát egyetért. Akkor minden rendben, nem? Minden rendben. Nem is lehet máshogy, hiszen meg van írva a sorsom. Örvény ide vagy oda, én vagyok az, aki megmenti a világunkat Slaver uralmától.

Mert én hősnak születtem.

2.

NIHIL

Az örvény ezúttal még kegyetlenebb, mint általában.

Az átmenet a két világ között mindig elszédít, de most úgy érzem, elájulok. Egy pillanatra talán el is veszítem az eszméletemet, és mire magamhoz térek, máshol vagyok. Azaz inkább sehol. A Nihilben, én így hívom.

Ha Era a minden, akkor ez itt a semmi.

És nekem Era kétségkívül az. A mindenségem és a mindenem. Ez viszont itt mindennek az ellentéte, ami kedves a szívemnek. Egy kifordított, megcsúfolt és megbecstelenített hely, az Otthon visszataszító hátsója, negatív lenyomat a térben, ahol semmi sem zöld vagy buja.

Pislogva próbálok megszokni az új környezetet. Szürke, szürke, szürke. Tompa, lefojtott fények, sápadt, engesztelhetetlen falak, körbezárnak, és fölém magasodnak, mint egy börtönben. Áporodott levegő, kavargó szédülés, cserepesre szikkadt száj, tűszúrások a szemhéj alatt.

Porosszürke, pizkosszürke, szürkeszürke.

A hangulatom tökéletesen alkalmazkodik a hervasztó környezethez. A kilátástalanság érzése kiszámíthatóan tör rám, hiába is küzdenék ellene, próbáltam, minden erőmmel, hiába, hiába. Hányadik alkalom is ez? Csak annyi biztos, túl sokadik ahhoz, hogy abban reménykedhessek, most utoljára estem csapdába ezen a kietlen helyen, az unalom és a kétségbeesés földjén.

Legalább azt tudnám, mi történik ilyenkor! Talán az előző életemben elkövetett bűnök büntetése ez, de Era látja lelkem, fogalmam sincs, mit tehettem, ami ilyen könyörtelen megtorlást érdemel. Vagy csak az agyam hibásodott meg, és a lehető legkellemtlenebb módon hallucinálok. Ha így van, teljes, fénylő szívemből kívánom, bárcsak szórakoztatóbb kórkép jutna nekem, és kevésbé reménytelen helyeket vetítene eléem a megzavarodott elmém. Mondjuk, egy pazar, víz alatti tájat. Vagy egy szédült utazást a világűrbe. De ez az én formám, nekem a Nihil jutott.

– Grglgrrrghrh.

Ó, és a piócák! Ők jutottak a Nihil mellé.

A visszataszító hang irányába fordítom a fejem, mert úgy tapasztaltam, a piócák kevésbé agresszívak, ha szemmel tartom őket. Nem mintha a kardom nélkül lenne esélyem ember nagyságúra nőtt, mutáns vérszívók ellen, de néha egy ilyen egyszerű trükk is megakadályozhatja a támadást, mint a szemkontaktus. Így tanította Igazmondó Ivor.

Nem értem a nyelvüket, de ez nem tartja vissza őket attól, hogy hozzám beszéljenek. A gusztustalan torokhangú zajoknak, amikkel kommunikálni próbálnak, van egy határozott fenyegető élük. Mintha akarnának valamit tőlem. De mit? Fogalmam sincs.

– Szlhrtrsr!

Ez parancsnak hangzott. Vagy talán ilyen a piócák nyelvének természetes hangzása, akár követelnek, akár kedveskednek. Nem mintha az utóbbit feltételezni tudnám ezekről a kezdetleges fejlettségi fokon álló, brutális lényekről. Alaptermészetük a durvaság, bár az őrzésemre kirendelt két példány – Era kegyelmének hála! – csak ritkán folyamodik erőszakhoz. Párban dolgoznak, mint az örök általában, így duplán esélytelen a szökés.

Nevet is adtam nekik, hogy meg tudjam különböztetni őket. Egy nap akár arra is képessé válhatnak, hogy hallgassanak rá, ha elég egyszerűek és rövidek ezek a nevek. A nagyobbbat ezért úgy

neveztem el, hogy Para. Azt hiszem, ez nem szorul különösebb magyarázatra. Ő a legfélelmetesebb lény, akivel valaha találkoztam, pedig Slaver hadserege is bővelkedik undoknál undokabb teremtményekben. Ha rám emeli az üveges látószerveit, kiráz a hideg, és legszívesebben azonnal megsemmisülnék, csak múljon el a rettegés. A másik, a kisebb példány viszont bizonyos értelemben még rosszabb. A pusztja jelenlétével kiszívja a levegőt a tüdőmből, nincs hozzá szüksége se tapadókorongra, se fegyverre. Sőt, még Parára sincs szüksége, egyedül is elboldogul a fogollyal, azaz velem. Egy-magában is egy átkozott egyszemélyes hadsereg! De ez túl hosszú lenne névnek, ezért őt úgy hívom, egyszerűen és tömören, hogy Maga.

– Hrglurrrkh! Krhgghrkhrr.

Néha, amikor sikerül csak a hangjukra koncentrálnom, kizárva a háttérzajokat, úgy érzem, mintha a megértés határán lennék.

Ez most valami fontos lehet, mert Maga harmadszorra ismételi el ugyanazt a hangsort. Feszültség költözik az izmaimba, összehúzódnak ugrásra vagy inkább menekülésre készen. Mindig ideges leszek, amikor akarnak tőlem valamit. Biztos a piócák is észrevették már, hogy nem tudom teljesíteni a parancsaikat – de akkor meg miért nem szállnak le rólam, vagy ölnek meg egyszerűen? Miért?!

– Hagyjatok békén! – kiáltom, és behunyom a szemem.

Ez néha működik. Néha tényleg békén hagynak. Nyilván nem az hatásos, amit mondok, hanem *ahogyan* mondom. Az agyuk nem elég összetett, hogy megértsék a szavaimat, az érzelmeket viszont felismerik. Az elkeseredést, a félelmet, a szenvedést. Ennyi elég is, mert másra nem futja tőlem itt, Nihilben.

Maga hátat fordít, és kimegy. Erának legyen hála! Ez meleg helyzet volt, rám is támadhatott volna.

Gyűlölöm, hogy ennyire tehetetlen vagyok! Ha a kardom nincs is nálam, meg kell találnom a módját, hogy ne szoruljak a piócák kegyelmére, ami inkább szerencse, mint szabály kérdése náluk,

így ki tudja, meddig tart ki. Már így is túl sokáig vártam és reménykedtem. Ideje beismerni, hogy az örvény nem fog olyan váratlanul eltűnni az életemből, ahogy belépett oda egy rossz emlékű, százszorosán átkozott napon.

Itt ülni a fogságban, és az Otthonomról álmodozni, kevés. Kell egy terv!

Ha életben akarok maradni, meg kell fejtenem a piócák nyelvét. Ez lesz az első lépés.

A második a szökés. Innen, a cellámból, az őreim orra elől lehetetlen feltűnés nélkül elpárolognom. A túlélőtáborból viszont, ahová a piócák a foglyaikat küldik, hogy élet-halál harcra és elvakult kegyetlenségre képezzék ki őket, lehet rá esély, ha elég vakmerő az ember. Az a hely kimondhatatlanul veszélyes, ugyanakkor ott legalább szabadon mozog a falak között. Legközelebb, ha oda küldenek harcolni, Era segedelmével megmutatom, mire vagyok képes.

Karddal vagy kard nélkül, lényegtelen. A bátorságomat és a találgatásomat a Nihil sem veheti el tőlem, még ha mindennek érzem is itt magam, csak hősnek nem.

3.

OTTHON

Hazafelé szinte meg sem érzem az örvényt. Az átmenet zökkenőmentes, észrevétlen, nem okoz mellékhatásokat, sem fájdalmat. Egyszerűen kinyitom a szemem, és újra teljesnek érzem magam. Teljes értékű embernek. Annak, aki vagyok.

Feltépem az ajtót, kirontok a szabadba, térdre rogyok, és megcsókolom a földet. Era áldott földjét, az Otthonomat. Mindig így teszek, amikor a rohadék örvény visszaenged végre oda, ahová tartozom.

A Nihil nyomorában töltött idő úgy halványul el, mint egy rossz álom. Talán az is volt, egy szokásosnál élethűbb rémálom, amiből nem tudok saját erőmből felébredni. Itt viszont minden valóságos: a házam udvara, a benne magasodó aranylombú fa, a buja fű a térdem alatt, a sűrű, lilás füstoszlop nyugaton.

Hogy mi?!

– Na, megnézzük, mi van, vagy itt imádkozol egész nap? – hozza rám a szívbjait egy gúnyos hang a kerítés irányából.

Watt. Nyilván ő. Mindig ő az első, aki észreveszi, ha valami nincs rendben. Kivételes érzéke van a baj észleléséhez. És még kivételesebb ahhoz, hogy egyenesen a közepébe kerüljön. Hiperaktív, egyszóval.

Ott áll mellette Haiku is, menetre készen, felnyergelt lovakkal. És Argon, talpig feketében, mint mindig.

– Te aztán jól eltűntél! – nevet Haiku. – Kipucoltuk a temetőből az összes lapartyánt, míg nem voltál itt. Persze nem gond, jó tudni, hogy te is pihensz néha.

Most kéne felállni, de a lábam túlságosan remeg ahhoz, hogy megtartson. Mert ez már nem találgatás. Ez bizonyíték. Amikor átkerülök Nihilbe, tényleg eltűnök innen, teljes testi valómban. Nem hallucináció, nem képzelgés, nem álom.

– Talpra, Szil! – vezényel Argon. – Mi van veled már megint?

Az van, hogy már nemcsak a lábam remeg, hanem a gyomrom is. Az van, hogy az életem felét egy olyan helyen töltöm, amit titokban tartok előttem. Az van, hogy ha egy szép napon az örvény elfeledkezik rólam, és nem hoz haza, soha többé nem látjuk egymást.

– Menjünk már! – nyaggat Watt is. – Nem te jössz folyton azzal, hogy hősnek lenni felelősséggel jár?

– Elkötelezettség, fegyelem, kitartás! – szónokolja Haiku, engem utánozva. – Bocs, Szil, de tényleg mindig ezzel jössz!

Ez végre használ. Haiku jól mondja, legalább egymilliószor hallhatták tőlem, annyira erősen hiszem és vallom, hogy ezek tesznek valódi hőssé. Megrázom a fejem, és feltápáskodom. Watt hátba vereget, Haiku a kezembe adja a kantárt. Egy pillanatra összeérnek az ujjaink. Talán hosszabb időre is, mint az feltétlenül szükséges lenne, de lehet, hogy csak képzelődöm.

– Irány nyugat! – adom ki az utasítást.

Hujjogva pattanunk nyeregbe, és mint a szélvihar, vágatunk a gyanús füstoszlop felé. Nincsen arra semmi, ami kigyulladt volna, ez pedig még rejtélyesebbé teszi a jelenséget, ha a bizarr színű füst önmagában nem lenne elég. De ez sem tudja kiverni a fejből a fekete madarakként kavargó kérdéseket.

Mi van, ha egyszer végleg Nihilben ragadok? Létezik visszaút az örvényen kívül is? Na és mi történik, ha odaát halok meg? Veszélyes vidék az, semmivel sem kevésbé veszélyes, mint ez, sőt, ismer-

retlenségében még kockázatosabb terep a túlélés szempontjából. Felébredek vajon itthon, a saját házamban, úgy, mint amikor az örvény ránt haza, vagy az lenne a történetem vége?

Nem figyelek, és aki nem figyel, az könnyen orra bukik, így tanította Igazmondó Ivor, és pontosan ez történik velem, amikor megérkezünk a lila füst eredőjéhez. Nem véletlenül nevezik a falunk kovácsát igazmondónak.

– Ezt ma direkt csinálod? – fintorog Watt. – Komolyan, Szil, szedd már össze magad!

Már nyitom a számat, hogy visszavágjak, amikor meglátom, mi ég. A látvány egy pillanat alatt kijózanít, a megdöbbenés azonnal kiűzi a Nihilt a gondolataim közül.

Valóban nincs az egész környéken semmi olyan, ami ki tudna gyulladni, és ekkora lánggal lenne képes égni. Nincs erre felé semmi más, csak fű: Era pazar, buja, zöld füve. És a helyzet az, hogy nem is olyan dolog ég, ami éghető.

– Mi a franc? – horkan fel Watt. – Mi a jó franc ez?

– Mágikus tűz – jelenti ki Argon. – Erős varázslat tartja fent.

– Dehát ez egy kard! – pislog Haiku. – Egy kard ég! Jól látom?

Jól látja. Az a gond, hogy én is jól látom, a környéken terjengő baljós lávaköd ellenére. És velük ellentétben én első látásra fel is ismertem, miféle kard az, amin a szokatlan színű fényt árasztó lángok táncolnak.

Nem csak simán egy kard. Az én első kardom! Az, amit akkor kaptam, amikor még csak hat voltam. Az, amit a skollban hagytam, amikor az a nyomorult kővé változott. Nem voltam elég erős hozzá, hogy kihúzzam. Senki nem volt az. Még Ivor sem, pedig ő a legerősebb ember, akit ismerek.

– El tudod oltani, hogy körülnézhessünk? – fordul Watt Argonhoz.

Összerándul a gyomrom. Magam sem tudom, miért, de belém hasít az érzés, hogy itt kéne hagyni ezt az egészet, tüzestül, füstöstül,

lávaködöstül, az egész, vészjósló helyet, és menekülni, amíg nem késő. De egy hős ilyet nem tesz, értelemszerűen.

– Rossz előérzetem van – súgom Argonnak. – Légy óvatos!

Argon a szemét forgatja. Tipikus mágus. Tesz egy villámgyors, körkörös áramlást idéző mozdulatot a föld felé, és némi jelentőségteljes szünet után megismétli ugyanezt az ég felé is. Bármibe fogadni mernék, ideértve a házamat, a lovamat és Era oltalmazó csókjának nyomát a homlokomon, hogy a hatásszünet rohadtul nem része a varázslatnak, és csak azért csinálta, hogy annyival is tovább csodálhassuk őt. Mondom, tipikus.

Jégkristályok formálódnak a kard markolatán, ugyanolyan lehetetlen színűek, mint a tűz maga. Argon intésére a jégpáncél terjeszkedni kezd, sisteregve összecsap a lángokkal, araszolva halad előre, majd győzedelmesen beborítja a kardot teljes hosszában. A lila füst vízpárával keveredik, és lassan eloszlik a levegőben.

– Na mi az, gyakoroltál? – vigyorog Watt, és azon nyomban a kard után nyúl.

– Ne éj hozzá! – kiált rá Argon.

– Miért, még forró? Mi van, a menő varázslatod csak szemfényvesztés volt?

– Kipróbáljam rajtad is? – vonja fel a szemöldökét Argon. – Nem forró, egész hideg, viszont gonosz mágiát érzek rajta. Látod azokat a rúnákat?

– Látom – biccent Watt, és közelebb hajol a kardhoz.

Az orra szinte hozzáér a pengéhez, és akár Argon idegesítése céljából csinálja, akár az általános, Wattra jellemző könnyelműségből, felfordul a gyomrom. Megint feltolul az előérzet, hogy valami szörnyű dolog fog történni. Mármin annál is szörnyűbb, mint hogy hamarosan – ha hinni lehet a szememnek, és ez tényleg a régi kardom – egy emberfeletti erejű ellenséggel kell szembenéznünk.

– El tudod olvasni? – kérdezem, reményeim szerint könnyed hangon.

Watt biccent. De még mindig a kardot bámulja, mint akit megbabonáztak.

– Na és, mit mond?

Watt nagyon lassan fordul felém. Most a legkevésbé sem emlékezett szélsébes, ezüst villámra, ahogy Era-szerte ismerik és tisztelik. Sokkal inkább egy porckopásban szenvedő, méltósággal megöregedett lajhárra. A homlokát vakarja. Aztán hatalmasat nyel. Aztán sóhajt. Aztán krákog. Végül kinyögi.

– Az enyém vagy, Szil.

– Mi?

– Ez van a kardba vésvé. „Az enyém vagy, Szil.”

– És ez mégis mit jelent? – kérdezem Watt undorodó arckifejezésével szöges ellentétben álló derűvel, hogy ne legyen nyilvánvaló a legső Era-verte pillanatban, mennyire fel vagyok dúlva.

– Ne pánikolj! – emeli fel a kezét csillapítóan Haiku, egyértelművé téve, hogy feleslegesen próbálkoztam.

Én is hallom, persze, hogy úgy csúszkál a hangom, mint árnykecske a befagyott Kardamom-tavon, és úgy kapkodom a levegőt, mint Liunda néne, miután hazacipelte a rőzsét Máragegyről.

– Ez csak Slaver trükkje, hogy összezavarjon! – legyint Watt, de nem igazi meggyőződéssel. Nem csap meg a szele, márpedig ha Watt legyint egy rendeset, azt nemcsak látni, érezni is lehet.

– Akkor piszok jó munkát végez – ismerem be. – Fogalmam sincs, mire céloz!

– Arra, talán... – kezd bele Haiku, majd el is hallgat, mintha maga sem lenne biztos benne, hogy mondja-e, vagy se.

– Mire? – kérdezem, és megint elkap a rossz érzés, hogy faggatózás helyett inkább meneküljek.

– Túl sokat foglalkozol vele, Szil! – böki ki Haiku. – Oké, hogy ősellenség, és le kell győzni, de lassan Slaver körül forog minden gondolatod. Túlságosan rágörccsöltél! Talán erre utal.

– Na és ti? – hördülök fel. – Ti talán nem akarjátok legyőzni őt? Nem ez az életcélotok?

– Dehogynem! – vág közbe Argon. – Abban viszont igaza van Haikunak, hogy máris túl sokat foglalkoztunk azzal, mit akar üzeni. Hát nem mindegy? Elfelejtettétek, hogy szól a mondás?

– Aki Slaverre hallgat, mérget nyel! – dűnnyögi Haiku és Watt kórusban.

Valóban így szól, nincs olyan Era-szerte, aki ne ismerné. Ez volt az első mondat, amit önállóan kimondtam, amikor beszélni tanultam.

– Hogy mire céloz? – folytatja Argon. – Semmire! Semmire, Szil, nyugodj meg! Csak egymás ellen próbál hangolni minket. Ő is tudja, hogy mi vagyunk a legjobb csapat.

– Igaz, mindig is ez volt a módszere – bólogat Haiku. – Bizalmatlanságot ültetni a szívekbe!

– De nálunk nem jár sikerrel, ugye? – kérdezem lassan, szinte szótagolva.

– Soha! – kiáltják egyszerre, és felfénylik a szívük, átragyogva a lávaködön, mint Orkántető ormán a jelzőtűz.

Egyedül az én szívem alszik. Egyedül én kételkedem abban, hogy nem sikerülhet éket verni közénk. Egyedül én látom tehát reálisan, mennyire erős Slaver.

Bámulom a mágikus rúnákat, és még mindig nem értem, mi-féle lény volt képes kiszabadítani a kardomat a kőből. Egyvalami viszont biztos: Ivor tudni fogja, hogyan tüntesse el a nyugtalanító szavakat a pengéről, és hogyan kovácsoljon valami újat az acélból, ami nem emlékeztet Slaver hatalmára.

Bárcsak a társaim emlékezetéből is ki tudná törölni azokat a szavakat! És az enyémből, mindenekeelőtt.

4.

NIHIL

Szédülök a rohadt örvénytől, már megint szédülök. De akkor sem fogom kidobni a taccsot, ez elvi kérdés egy hősnél. És meghátrálni sem fogok, soha többé.

A fogadalmam addig tart, míg Para be nem nyomul a cellámba, ormóltan testét fegyverként hordozva, üveges szemével a gyenge pontjaimat kémelve. Mormol valamit a piócák érthetetlen nyelvén, de hiába feszítem meg a figyelmemet, kizárva a fülemben doboló vér hangját, nem jutok közelebb a megértéséhez. Az egyetlen szerencsém az, hogy gesztikulál is, egyre vadabbul, egyre türelmetlenebbül, és egy ponton rájövök: azt várja, kövessem.

Para nyomában botladozva megpróbálom összeszedni a gondolataimat. Minden bizonnyal a túlélőtáborba visz. A piócák oda hordják a foglyaikat, hogy megkapják a kiképzést, ami ahhoz szükséges, hogy... nos, igazából még mindig nem tudom pontosan, milyen célt szolgál. Talán egy nap csatába akarnak küldeni minket, hogy harcoljunk értük és helyettük, vagy élet-halálra szóló gladiátorjátékokat szerveznek, és mi leszünk a fő attrakció. Annyi biztos csak, hogy a hely nem véletlenül kapta ezt a nevet. Ott tényleg meg kell küzdeni a puszta túlélésért is. A kiképzés vesszőfutasra emlékeztet, és sosem tudhatod, mire számíts a következő percben.

Amint meglátom az ocsmány, lapostetős barakkot, megaláztatásaim színterét, görcsbe rándul a gyomrom. Ahogy Para a kapu

felé terel, rám tör a menekülhetnék, a szokott erővel, reszketést hagyva maga után. De a túlélőtáborból persze nem lehet csak úgy kísértálni, magas kerítés veszi körül, az őrcök pedig lankadatlanul figyelik a menekülési útvonalakat. Szemmel tartanak mindent és mindenkit, ugyanakkor meg sem próbálják fenntartani a rendet, éppen ellenkezőleg: hergelnek a harcra. Így hiába vannak a túlélőtáborban kijelölt küzdőterek, igazából az egész egy hatalmas harcmező, ahol folyamatos háború zajlik a foglyok között.

Para belök a kapun, és otthagytam. Mondom, a kegyelem inkább szerencse, mint szabály kérdése náluk.

A harc kezdetét veszi.

Szokásos taktikámhoz folyamodva a falak mentén surranok a céloom felé, reménykedve, hogy így elkerülhetem az azonnali támadást. Először erőt szeretnék gyűjteni, hogy méltón megálljam a helyemet, ahogy megfogadtam. Egy pillanatig az Otthonomra gondolok. Belesajdul a szívem, hogy valódi kalandok helyett itt vesztegetem az időmet, de hamar lerázom magamról a honvágyat. Nem segít. Az életem értelmetlenebbik felét sem tölthetem folyamatos meneküléssel. Itt és most kell megmutatnom, mire vagyok képes.

Ellököm magam a faltól. Egy másik fogoly azonnal nekem jön, és hatalmasat taszít rajtam a vállával. Nem terülök el, mint ördög-béka a Holdtölte-lápvidéken, viszont elkövetem azt a hibát, hogy a szemébe nézek. Azaz oda, ahol a szemének kellene lennie. A látványtól azonnal kiver a hideg veríték, mint mindig, amikor szemtől szembe kerülök az ellenfeimmal. Ez nem félelem. Undor, inkább.

A foglyoknak nincsen arcuk. Borzalmas, üres semmi kavargó a helyén.

Teszek egy lépést hátrafelé. Tudom, hogy nem lenne szabad, tudom, hogy ezt feladásnak értelmezik, és ha le akarom győzni őket, nincs más választásom, mint legyűrni a viszolygásomat az arctalan

lényektől. Mégsem vagyok képes odanézni, egyenesen belebámulni a Nihil pokolmély örvényébe, mintha nem rettegnék tőle, hogy engem is beszippant.

A másík fogoly láthatóan nem küzd ilyen problémákkal, ő előre tesz egy lépést, és erőszakosan behajol a képembe. A bőrömön érzem a semmit, ami belőle árad. Aztán meglöki a vállam, ellenállhatatlan erővel. Egy pillanat, és máris a földön fekszem, még szármalmasabb pózban, mint az ördögébéka szokott, amikor elvétí az ugrást.

A fogoly fölém hajol. Mintha éjszaka borulna rám. Koromsötét, éjsötét, szuroksötét. Minden fojtogatóan sötét rajta, a haja, a ruhája, és a levegőt is gyászfeketére színezi maga körül, mint a vízbe cseppentett tintapaca, mint a felhőként terjedő rosszindulat.

– Elment az eszed? – sziszegi.

Három másík arctalan fej jelenik meg mellette a látóteremben. Tudnom kellett volna, persze, hogy nincs egyedül. Az ilyen agreszszív példányoknak mindig van kíséretük, befolyásolható teremtmények csatlakoznak hozzájuk, közös erőfitogtatás és unaloműzés reményében.

Négyen vannak, mint mi. Mint a csapatom, Argon, Haiku, Watt és én. Hiába fogadtam meg, hogy nem fecsérlem az erőmet honvágyra, egy pillanatig elfog a sóvárgás utánuk. Ha itt lennének, ezeknek a senkiházi arctalanoknak esélyük sem lenne ellenünk, mert az enyém a legjobb csapat a világon, a társaim, akik erősek és hatalmasak egytől egyig. Úgy söpörnék el ezt a négyet itt, mint a forgószél.

– Meg akarsz halni? – kérdezi az éjlény, olyan hangsúllyal, mintha igenlő választ remélne. Egy pillanatig tényleg csábítóan tűnik: végleg kiszállni ebből a kínlódásból, és tesztelni, hogy ugyanúgy Otthon ébrednék-e, a saját házámban, mint amikor az örvény repít haza. Egyszerűnek tűnik, de ott van a másík lehetőség: meg-

semmisülök, végleg és örökre, és soha többé nem látom viszont szeretett Erámat.

– Hagyjuk, Kró! – fintorog az egyik gyengébb, szolgálatra termett lény a vezér sleppjéből. Ő leginkább egy skollra emlékeztet szögletes fejével és tagbaszakadt alakjával.

– Ja, nem éri meg a fáradságot ez a lúzer – csóválja a fejét egy harmadik, olyan önelégült képpel, ahogy Argon szokott megnyilatkozni. Több mint valószínű, hogy ez is konyít valamennyit a mágiához. Ha varázsolni nem is képes, kisebb szemfényvesztések minden bizonnyal kitelnek tőle.

Kró, akinek a neve is ugyanolyan értelmetlen és vészjósló, mint ő maga, kelletlenül biccent. Ezek szerint ő sem tart méltónak a becsületlen halálra. Nehéz eldönteni, hogy megkönnyebbülést vagy sértettséget érzek, de Kró nem is hagy időt, hogy megfontoljam a kérdést.

– Ha még egyszer az utamba állsz, meghalsz! – ígéri, és a kézfejemre helyezi a bakancsát. Még nem lép rá, csak jelzi, hogy ha akarná, megtehetné.

– Világos? – krákgolja rekedt hangján bosszúsan, mert nem reagálok semmit.

Hallgatok. A nyomás erősödik a kézfejemem. Akkor sem vagyok hajlandó válaszolni, ha péppé tapossa a kezemet, hiszen megfogadtam. Ha megadom neki, amit akar, az feladás. Ezt is Ivortól tanultam, és én nem olyan ember vagyok, aki feladja.

Már nagyon fáj. Krónak a bakancsa is koromfekete, természetesen, és ebben a pillanatban ólomsúlyúnak tűnik; mintha egy kondorjak patája alá szorult volna a kezem. Mélyeket lélegzek, de az sem segít.

– Era csókjával homlokomon nem árthat nekem a sötétség! – suttogom.

Kró közelebb hajol.

– Mit mondtál?

– Ez teljesen hülye! – röhög fel a skollfejű. – Menjünk már!

A negyedik bandatag, aki eddig nem szólalt meg, nagyot köp felém. Toccsanva ér földet a fülem mellett. Kró leveszi mázsás lábát a kezemről, lendületet vesz, teljes erőből a combomba rúg, aztán hátat fordít, és vissza sem nézve elvonul. A csatlósai, mint engedelmes kutyák, az újabb hőstettéről csaholva loholnak utána.

Felülök, sóhajtok. Nem mondhatnám, hogy megálltam a helyemet, de nagyjából megfeküdtem. Mint egy vízszintes hős. Ez jó lesz első lépésnek. A továbbiak, attól tartok, ennél is nehezebb próbák lesznek, és nem csak azért, mert rohadtul fáj a combom.

Felállok, és tovább-botladozom, de már nem a fal mellett. Aki-nek ez nem tetszik, azzal készen állok megküzdenni életre-halálra.

Páran nekem jönnek, és jó néhány életveszélyes fenyegetést kapok, de még egyszer nem kerülök a földre. A nap hátralevő részében a többi fogoly szokásait tanulmányozom. Nem mintha tényleg érdekelnének, de még mindig hasznosabb az ellenséget feltérképezni, mint idegesen dobolni az ujjaimmal, és az Otthonomra gondolni, azon agyalva, mennyi elintéznivalóm lenne odahaza, és mennyivel szívesebben foglalkoznék a valódi életem valódi problémáival e helyett a rémálom helyett.

Korábban soha nem figyeltem ennyire a részletekre. Amióta viszont rájöttem, hogy a Nihil valóságos, nem próbálok többé úgy tenni, mintha kívül állnék az egészen. Ha győzedelmeskedni akarok a túlélőviadalon, meg kell találnom a módját, hogy hatékonyan küzdjek az arctalanok ellen. Valószínűleg ezt akarja Para is, hiszen mi másért hordana ide? Minden bizonnyal ezért elégedetlen a teljesítményemmel, mert soha meg sem kíséreltem a túlélőtábor bajnokává válni.

Most először érzem úgy, hogy képes vagyok követni egy pióca gondolatmenetét. Bárcsak biztos lehetnék benne, hogy nem csak

én találom ki az egészet kínomban, kivetítve saját logikámat a kezdetleges agyszerkezetű börtönőreimre! És még inkább, bárcsak biztos lehetnék abban, hogy egyáltalán megéri győzőnöm! Hiszen még arról sincs semmiféle fogalmam, mit terveznek a piócák a győztessel. Lehet, hogy a legjobbat és legerősebbet fel akarják áldozni ismeretlen isteneiknek, hogy azok kedvüket lelhessék a vége-láthatatlan szenvedésében. Vagy egy olyan gyilkos környezetben akarják dolgoztatni a legellenállóbb túlélőket, amihez még a piócák sem képesek alkalmazkodni. Szóval ki tudja, hogy örök dicsőség lenne az osztályrészem, vagy egy skollitbánya.

Sok meglepetés vár még rám, attól félek, pedig én őszintén és mélyen gyűlölöm a meglepetéseket. Sőt, a túlélőtábor maga is tartogat váratlan fordulatokat, mivel most, hogy nem szorosan a fal mellett közlekedek, egészen új részei tárulnak fel előttem. Azaz nyilván nem újak, csak olyanok, ahová kizárólag akkor vezet út, ha a tág tereken való átvágás kockázatát is vállalja az ember. Nihil látogatásaim során első alkalommal jutok el például egy mosakodásra alkalmas helyiségbe. Eddig csak azt a sötét lyukat ismertem, ahol a foglyok a dolgukat végezhetik, azt is csak akkor, ha muszáj volt. Itt viszont takaros, fehér mázas vályúk sorakoznak a falon, felettük tükörrel.

A képem töredezett és homályos, akár a karcos tükörfelület, de így is ki tudom venni önmagamot, és a látvány iszonyattal tölt el.

Nincs arcom! Ugyanolyan arctalan rém vagyok, mint a többi fogoly. Bámulom a rettenetes semmi kavargását a vonásaim helyén, és a semmi visszabámul rám.

Az utolsó, amit hallok, a saját sikolyom. Utána elnyel a sötétség.